

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **B. B.**, bývajúci v P., zastúpený JUDr. J. V., advokátom v P., proti odporcovi: **H. B., a.s. P.**, P., IČO: X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: S. P., B., o **náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12 C 20/2003, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2008, sp. zn. 5 Co 122/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súdu Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2008, sp. zn. 5 Co 122/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom zo dňa 8. februára 2007, č.k. 12 C 20/2003-163 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti (ďalej len „PN“) za obdobie od 1.5.2001 do 31.7.2002 v celkovej výške 101 195,-- Sk. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania a nepriznal náhradu trov konania štátu. Mal preukázané, že navrhovateľ bol zamestnancom odporcu od X. do X., kedy s ním odporca dohodou v zmysle § 43 z dôvodov uvedených v § 46 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce skončil pracovný pomer. Počas trvania pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu bola navrhovateľovi zistená choroba z povolania – ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z X. Choroba z povolania bola prvýkrát u navrhovateľa zistená 29.5.1998 a hlásená 4.6.1999. Neskôr došlo u navrhovateľa ku korekcií dátumu zistenia choroby z povolania na deň 26.2.1998, ako to vyplývalo z lekárskej správy zo dňa 19.9.2002. Odškodňovacia komisia odporcu dňa 21.7.1999 na svojom zasadnutí uznala zodpovednosť odporcu za zistenú chorobu z povolania u navrhovateľa. O preradení navrhovateľa u odporcu

na ľahšiu prácu (bez preľazovania dolných končatín) rozhodla lekárska posudková komisia dňa 3.2.1998, podľa lekárskej posudkovej komisie, vzhľadom na navrhovateľov zdravotný stav, dňom 16.2.1998 bol vyradený navrhovateľ z pôvodnej práce v podzemí na ľahšiu prácu v podzemí u odporcu v dôsledku ochorenia uvedeného v prílohe vyhlášky č. 19/1991 Zb. (k.). Rozhodnutím Okresného úradu práce v Prievidzi zo dňa 11.5.2001 bola navrhovateľovi priznaná od 1.5.2001 podpora v nezamestnanosti za prvé tri mesiace vo výške 4 557,-- Sk a po zvyšnú podpornú dobu 6 mesiacov v sume 4 101,-- Sk. Ešte v čase trvania pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu, bol navrhovateľovi priznaný rozhodnutím zo dňa 20.10.1999 čiastočný invalidný dôchodok od 29.5.1998. Následne ďalším rozhodnutím zo dňa 23.11.1998 bol navrhovateľovi priznaný čiastočný invalidný dôchodok už od 16.2.1998. Podľa potvrdenia Úradu práce v Prievidzi zo dňa 17.4.2003 navrhovateľ bol v evidencii nezamestnaných od 1.5.2001 do 31.7.2002. Počas doby tejto evidencie nebolo navrhovateľovi sprostredkované vhodné zamestnanie, pretože sa v ponuke zamestnaní dlhodobo nevyskytovali vhodné pracovné miesta na čiastočne invalidných občanov. Navrhovateľ sa zamestnal sám od X u súkromného podnikateľa v D., ako pomocný pracovník. Nebolo sporné, že pracovnú spôsobilosť navrhovateľa ovplyvnili dve ochorenia k. (všeobecné ochorenie) a choroba z povolania – ochorenie kostí, kĺbov, šliach z X. Z listinných dôkazov ako aj zo znaleckého posudku vyplynulo, že navrhovateľ bol u odporcu preradený na ľahšiu prácu dňom 16.2.1998 pre všeobecné ochorenie bedrových zhybov – k.. Z posudku MUDr. K. ako i zo znaleckého posudku MUDr. B. bolo tiež nepochybné, že v čase preradenia na ľahšiu prácu u odporcu už navrhovateľ trpel aj chorobou z povolania, táto však v tom čase ešte nebola diagnostikovaná. Pri posudzovaní nároku navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku bol rozhodujúci dátum zistenia choroby z povolania u navrhovateľa, teda deň 26.2.1998. Navrhovateľ bol preradený na ľahšiu prácu u odporcu pred dňom zistenia choroby z povolania (16.2.1998) v dôsledku všeobecného ochorenia, a preto navrhovateľovi v spornom období, nárok na stratu na zárobku po skončení PN nevznikol. Súd prvého stupňa s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. Rc 4/2005, uviedol, že zamestnancovi nemôže byť z dôvodu zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze nahradená ujma spočívajúca v tom, že tento zamestnanec nemôže pre nedostatok vhodných pracovných miesta mať príjem z vlastnej zárobkovej činnosti. Inak by totiž bola odškodňovaná ujma na náhradu, ktorej náhrada za stratu na zárobku neslúži, pretože zabezpečenie osôb, ktoré sa ocitli bez práce a príjmu upravujú osobitné predpisy. Bolo nesporným, že u navrhovateľa, ako čiastočne invalidného dôchodcu, zostal po zistení choroby

z povolania zachovaný určitý pracovný potenciál. Po skončení pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu, začal odporca, resp. vedľajší účastník navrhovateľovi započítavať do výšky náhrady za stratu na zárobku sumu 9 316,-- Sk, ktorá aj podľa vyjadrenia navrhovateľa, bola jeho posledným priemerným mesačným zárobkom u odporcu. Príjem v takej výške podľa názoru súdu mohol navrhovateľ dosiahnuť so zvyškom svojho pracovného potenciálu v spornom období máj 2001 až júl 2002, kedy bol navrhovateľ nezamestnaný. Pripočítaním k tejto sume mesačný invalidný dôchodok, ktorý navrhovateľ v spornom období dosahoval a berúc do úvahy hrubý upravený zárobok, ktorý navrhovateľ u odporcu pred preradením na ľahšiu prácu dosahoval, bolo zrejmé, že by v spornom období patrila navrhovateľovi náhrada za stratu na zárobku po skončení PN za mesiace júl 2001 až marec 2002 vo výške 120,-- Sk mesačne, za mesiac apríl 2002 až jún 2002 vo výške 1 386,-- Sk mesačne a za mesiac júl 2002 vo výške 2 256,-- Sk mesačne, spolu za sporné obdobie náhrada vo výške 7 494,-- Sk, suma, ktorá navrhovateľovi bola, za vyššie uvedené obdobie, zaplatená. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 27. februára 2008, sp. zn. 5 Co 122/2007 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Samostatným výrokom pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa v tom smere, keď vychádzal z rozhodného zárobku u navrhovateľa z prvého štvrt'roku 1998 a rovnako správne vypočítaval výšku náhrad na strate na zárobku v uvádzanom období, akceptujúc v žalovanom období navrhovateľom poberanú podporu v nezamestnanosti, čiastočný invalidný dôchodok a berúc v úvahu jeho priemerný mesačný zárobok, ktorý dosahoval pred vznikom škody. Nebolo sporné, že navrhovateľovi zostal určitý pracovný potenciál, avšak navrhovateľ sa nezamestnal iba z dôvodu nedostatku pracovných príležitostí na trhu práce. Z uvedeného potom vyplynulo, že v spornom období bola síce navrhovateľova pracovná schopnosť obmedzená v dôsledku následne konštatovanej choroby z povolania, avšak táto skutočnosť sama osebe neznamenal, že navrhovateľovi vznikla z tohto titulu aj škoda, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. Skutočnosť, že navrhovateľ sa nemohol zamestnať na pracovnom mieste, ktoré by bolo pre neho zo zdravotnej stránky vhodné, nebola v danom prípade spôsobená v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania, ale situáciou na trhu práce. S poukazom na uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V súlade s § 238 ods. 3 O.s.p. odvolací súd pripustil v danej veci dovolanie na otázku, či je možné v prípade zistenia choroby z povolania pred rozviazaním

pracovného pomeru a skončením pracovného pomeru z organizačných dôvodov, započítať pri výpočte straty na zárobku po skončení PN posledný zárobok poškodeného pred rozviazaním pracovného pomeru, ktorý dosahoval u zodpovedného zamestnávateľa, alebo či v prípade, že po rozviazaní pracovného pomeru je nezamestnaný a poberá dávky pred umiestnením do zamestnania, sa majú ako príjem tieto dávky započítavať alebo sa započíta 75 % minimálnej mzdy, ako to robí vedľajší účastník i odporca v niektorých prípadoch a tiež následne po tom, keď poškodený zamestnanec už nepoberá žiadne dávky a nemá žiadny príjem, či je možné zarátať 75 % minimálnej mzdy, prípadne iný fiktívny zárobok a v akej výške. Odvolací súd mal v uvedenej veci za to, že poškodenému zamestnancovi patrí aj v dobe po rozviazaní pracovného pomeru z dôvodov uvedených v § 46 ods. 1 písm. a/ až c/ Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. náhrada straty na zárobku (§ 195 Zákonníka práce) v doterajšej výške, v akej mu vznikol nárok ešte za trvania pracovného pomeru účastníkov. Samozrejme s prihliadnutím k valorizácií priemerného zárobku. Vzhľadom k tomu, že v otázke, čo je dôvodné započítavať pri výpočte straty na zárobku po skončení PN poškodeného zamestnanca, je judikatúra nejednotná, odvolací súd pripustil v danej veci dovolanie, keďže ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal dovolanie navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok odvolacieho i prvostupňového súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Navrhoval, aby dovolací súd o dovolacej otázke rozhodol tak, že započítavanie fiktívneho zárobku pri výpočte jeho straty na zárobku po skončení PN bolo nezákonné, resp., že ako fiktívny zárobok mala byť započítavaná podpora v nezamestnanosti, ktorú v danom období poberal. Vytýkal súdom nižšieho stupňa, že rozhodli nesprávne vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. Rc 4/2005, pretože v tomto rozhodnutí uvedený právny záver považuje za nesprávny, nemajúc oporu v Zákonníku práce. Uviedol, že skutočnosť, že na pracovnom trhu nie sú pracovné príležitosti pre osoby so zmenenou pracovnou schopnosťou nemôže byť na škodu jemu, ako osobe, ktorá sa v dôsledku choroby z povolania stala nespôsobilou k výkonu pôvodnej práce a má podstatne obmedzené pracovné uplatnenie. Trval na svojom výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN, ktorý uviedol a špecifikoval v priebehu konania, ktorý považuje za správny a vypočítaný v súlade so zákonom a tieto sumy mu mali byť priznané aj s uplatneným príslušenstvom. Poukázal na to, že i súde mali pochybnosti o správnosti svojich rozhodnutí, odôvodnenia rozsudkov sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné

a pochybnosti sú potvrdené aj pripustením dovolania a formulovaním dovolacej otázky. Ako z dovolacej otázky vyplýva, je súdu známa bežná a zaužívaná prax odporcu a vedľajšieho účastníka pri výpočte straty na zárobku po skončení PN v období, za ktoré si uplatnil svoj nárok, pričom v rámci tejto praxe v žiadnom prípade sa nezapočítaval posledný dosahovaný zárobok ako zárobok fiktívny, ale pokiaľ sa fiktívny zárobok započítaval, tento bol vypočítaný ako 75 % minimálnej mzdy stanovenej v príslušnom období. Zdôraznil, že táto suma je nižšia, než je suma, ktorú poberal z titulu podpory v nezamestnanosti a ktorú ako príjem započítaval pri výpočte svojho nároku. Mal za to, že súdy nemôžu svojimi rozhodnutiami zmeniť zmysel a účel právneho predpisu a vlastne ho negovať, čo sa v jeho prípade stalo, keď za obdobie nezamestnanosti a poberania príspevku v nezamestnanosti nemal vyplácanú stratu na zárobku po skončení PN, hoci mu táto nesporne patrila podľa § 195 Zákonníka práce.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal zamietnuť. Poukázal na to, že súdy rozhodli tak, že navrhovateľovi nevznikol vôbec nárok na náhradu za stratu na zárobku v spornom období. Podľa neho je preto nadbytočné zaoberať sa fiktívnym zárobkom pre účely výpočtu náhrady za stratu na zárobku v prípade navrhovateľa. Tvrdenia navrhovateľa, že sa nemohol zamestnať pre chorobu z povolania, považoval za účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania

nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Napokon v zmysle § 238 ods. 3 je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., t.j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd, ktorý zároveň vymedzil v dôvodoch rozhodnutia otázku, podľa neho po právnej stránke zásadného významu. Vzhľadom na odvolacím súdom vymedzený rámec právnej otázky, bol dovolateľ oprávnený jeho rozhodnutie napadnúť len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétnej vymedzenej otázke, pre ktorú odvolací súd dovolanie pripustil. Na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený; na ich riešenie nie je ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.).

Vzhľadom na to sa dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nemohol zaoberať skutkovými otázkami, ale ani tými právnymi otázkami, so zreteľom na ktoré nebola odvolacím súdom vyslovená prípustnosť dovolania.

Odvolací súd pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie za účelom posúdenia otázky, či je možné v prípade zistenia choroby z povolania pred rozviazaním pracovného pomeru a skončením pracovného pomeru z organizačných dôvodov, započítať pri výpočte

straty na zárobku po skončení PN posledný zárobok poškodeného pred rozviazaním pracovného pomeru, ktorý dosahoval u zodpovedného zamestnávateľa, alebo či v prípade, že po rozviazaní pracovného pomeru je nezamestnaný a poberá dávky pred umiestnením do zamestnania, sa majú ako príjem tieto dávky započítavať alebo sa započíta 75 % minimálnej mzdy, ako to robí vedľajší účastník i odporca v niektorých prípadoch a tiež následne po tom, keď poškodený zamestnanec už nepoberá žiadne dávky a nemá žiadny príjem, či je možné zarátať 75 % minimálnej mzdy, prípadne iný fiktívny zárobok a v akej výške. Sám uviedol, že podľa jeho názoru poškodenému zamestnancovi patrí v dobe po rozviazaní pracovného pomeru z dôvodu uvedených v § 46 ods. 1 písm. a/ až c/ Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. náhrada straty na zárobku (§ 195 Zákonníka práce) v doterajšej výške, v akej mu vznikol nárok ešte za trvania pracovného pomeru účastníkov, samozrejme s prihliadnutím k valorizácii priemerného zárobku. Treba však uviesť, že posúdením tejto otázky sa v predmetnej veci v celom konaní nezaoberal tak súd prvého stupňa ako aj odvolací súd, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Oba súdy zhodne uviedli, že navrhovateľovi nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN nevznikol, a otázkou, na ktorú pripustil dovolanie sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí meritórne nezaoberal. Odvolací súd tak síce vytvoril navrhovateľovi procesnú možnosť domôcť sa v dovolacom konaní preverenia ním vysloveného právneho názoru, avšak uvedené závery a skutočnosti v konaní neboli riešené tak skutkovo ani právne.

Dovolací súd dospel preto k záveru, že časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej sa odvolací súd snažil vysvetliť, prečo vyslovil prípustnosť dovolania (aj táto časť je integrálnou súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku), nie je dostatočne preskúmateľná. Nepresné a neurčité vyslovenie prípustnosti dovolania má konkrétny negatívny procesný dopad tak na dovolateľa (ktorý by v prípade založenia prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. mal mať nad všetky pochybnosti jasné, správnosť riešenia ktorej právnej otázky je oprávnený napadnúť dovolaním), ako aj na účastníkov na opačnej procesnej strane (ktorí len v prípade jasne vymedzenej dovolacej otázky môžu v dovolacom konaní namietat, že dovolateľ v prípade prekročil rozsah prípustnej dovolacej otázky) a napokon aj na možnosť dovolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu dovolaním napadnuté rozhodnutie (pokiaľ je nezrozumiteľne stanovená dovolacia otázka, nie sú dostatočne jasne určené medze dovolacieho prieskumu a dovolací súd v dôsledku toho ani nemá možnosť posúdiť, či dovolateľom namietané nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom sa týkajú tej právnej otázky, so zreteľom na ktorú bolo dovolanie prípustné). Treba zdôrazniť, že úvahy

dovolacieho súdu o podstate dovolacej otázky, ktorá má byť vyriešená v dovolacom konaní, nemôžu byť založené na dohadoch alebo predpokladoch o tom, čo mal odvolací súd na mysli pri pripúšťaní dovolania.

Dovolací súd poukazuje ďalej na to, že pokiaľ odvolací súd v pripustenej dovolacej otázke uvedie, že dovolanie pripustil vzhľadom na „nejednotnosť judikatúry“ v otázke, čo je dôvodné započítať pri výpočte straty na zárobku po skončení PN, v tomto smere je jeho vyjadrenie i neurčité, ktorý nedostatok určitosti nie je možné preklenúť ani výkladom. So zreteľom na to nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, čo mal odvolací súd na mysli. Odvolaciemu súdu zrejme išlo o „rozdielnosť judikatúry“ vo vzťahu k uvedenej otázke, z čoho ale nemožno vyvodiť, o ktoré, kedy a v akých súvislostiach prijaté judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má ísť. Mal preto poukázať na podstatu každého právneho názoru („judikatúru“) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktoré mu išlo, navzájom ich porovnať a až po ich analýze vysvetliť, v čom sa tieto právne názory líšia a v akom smere má byť táto ich (údajná) rozdielnosť pre účely prejednávanej veci preklenutá v dovolacom konaní. Odvolací súd nie je oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania kedykoľvek a úplne podľa svojej voľnej úvahy, jeho voľnú úvahu zákon prísne vymedzuje rámcom posúdenia zásadnosti rozhodnutia z právnej stránky, avšak vždy v konkrétnej veci, v ktorej sám dôsledne sa nastolenou otázkou zaoberal.

Odvolací súd tým, ako vyslovil prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku, znemožnil preskúmanie správnosti riešenia právnej otázky zásadného významu, ktorú mal pri pripúšťaní dovolania na mysli. So zreteľom na nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia v tejto časti (ktorá svedčí o existencii vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na ktorú musel dovolací súd vziať zreteľ, i keď nebola v dovolaniach namietaná – vid' § 242 ods. 1 O.s.p.) neprichádzalo preto v dovolacom konaní do úvahy žiadne iné rozhodnutie, len zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie.

Z dôvodov uvedených vyššie Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zrušil podľa § 243b ods. 1, 4 O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská